

Ζωηρὰ δμιλία περὶ ζωγραφικῆς προχθὲς παρὰ τῷ κ. *N.

— 'Εμὲ, λέγει τις σοθαρῶς; μὲ ἀρέσουν πρὸ πάντων τὰ χρώματα. 'Εν τούτοις σᾶς δύολογῶς τι ήμέραν πινά μία εἰκὼν μὲ ἔκαμε νὰ κλαίω ἐπὶ δέκα λεπτά.

— Ήτο λοιπὸν πολὺ συγκινητικὸν τὸ θέμα της;

— Καθόλου ἀλλ' ἡτο πολὺ μεγάλη καὶ ἔξεναρφώθη... καὶ μοῦ ἐπεσεν ἐπάνω 'ς τὸ κεφάλι! ...

**

Παροιμίαι περσικαῖ.

‘Ο μὴ ἔχων περιουσίαν δὲν ἔχει πίστωσιν.

— ‘Ο μὴ ἔχων εὐπειθῆ γυναῖκα δὲν ἔχει ἡσυχίαν.

— ‘Ο μὴ ἔχων τέκνα δὲν ἔχει δύναμιν.

— ‘Ο μὴ ἔχων γονεῖς δὲν ἔχει στήριγμα.

— ‘Αλλ' ὁ μὴ ἔχων πάντα ταῦτα ζῆ χωρὶς μερίμνας.

**

Λογικὴ παιδική.

Προχθὲς, λόγου γινομένου περὶ τινος γάμου, ἡ Νίνα, θελκτικὴ παιδίσκη ξῆ ἔτῳ, ἀποτείνεται πρὸς τὸν πατέρα της καὶ μὲ ὅλην τὴν σοθαρότητα.

— Μπαμπᾶ, λέγει, ὅταν 'παντερετῷ ἐγώ, δὲν θὰ σὲ προσκαλέσω 'ς τὸν γάμο μου...

— Καὶ γιατί, κυρία;

— Γιατί καὶ σὺ δὲν μ' ἐπροσκάλεσες 'ς τὸ δικό σου.

*

— ‘Ο βασιλεὺς βασιλεύει.

— ‘Ο Πάπας ἀρχεῖ καὶ αὔτοῦ.

— ‘Ο στρατιώτης πολεμεῖ καὶ διὰ τοὺς δύο.

— ‘Ο πολίτης τρέφει καὶ τοὺς τρεῖς.

— ‘Ο δικηγόρος μπερδεύει καὶ τοὺς τέσσαρας.

— ‘Ο φαρμακοποιὸς φαρμακεύει καὶ τοὺς πέντε.

— ‘Ο ιατρὸς ξεμπερδεύει καὶ τοὺς ξένους.

— ‘Ο νεκροθάπτης θάπτει καὶ τοὺς ἑπτά.

— ‘Ο παπᾶς συγχωρεῖ καὶ τοὺς δκτώ.

— ‘Ο διάβολος πέρνει καὶ τοὺς ἑννέα!

[Ποικίλη Στοά.]

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Τὰ σπουδαιότερα ἀποτελέσματα ἐπιτυγχάνονται συνήθως δι' ἀπλούστατων μέσων καὶ διὰ τῆς ἐνεργείας τῶν κοινοτέρων προτερημάτων. 'Ο καθ' ἡμέραν βίος, πλήρης φροντίδων, ἀναγκῶν καὶ καθηκάντων, παρέχει πρὸς ἀπόκτησιν ἐμπειρίας ἀπειρόντας εὐκαιρίας· καὶ αἱ πλέον πεπατημέναι δῦοι παρέχουσιν εἰς τὸν ἀληθινὸν ἐργάτην εὑρὺν στάδιον πρὸς ἀσγολίαν καὶ πρὸς αὐτοῦελτίωσιν. 'Η ἀνθρωπίνη εὐζωτὰ κεῖται εἰς τὸ τέλος τῆς παλαιᾶς καὶ γνωστῆς δόδοι τῆς ἀρετῆς· οἱ δὲ ἐπιμόνως καὶ ἐν πνεύματι Κυρίου ἐργάζόμενοι ἀπολαμβάνουσι συνήθως καὶ πληρεστάτην ἐπιτυχίαν. (Συδίλις).

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

[Ἐκ τῶν τοῦ Ἐπικήτου] μάνισσον ηθού

Τάξον ἥδη χαρακτηρά τινα εἰς σεκυτὸν καὶ τύπον, τὸν δόποιον νὰ τηρηῇ εἴτε μάνος εὐρισκόμενος εἴτε καὶ μετ' ἄλλων ἀνθρώπων.

Καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπόφευγε τὴν φλυαρίαν, λαλῶν μόνον περὶ τῶν ἀναγκαίων, καὶ δι' δλίγων. Ἀπόφευγε ώστε τὸν πολὺν γέλωτα διὰ τὸ τυχὸν πρᾶγμα, καὶ τοὺς καγχασμούς. Ἀπόφευγε τὸν δρκον, εἰ μὲν δυνατόν, δλως διόλου· εἰ δὲ γῆ, ἐκ τῶν ἐνότων.

‘Οταν φοιτᾶς πρὸς τινα τῶν μέγα δυναμένων, λάμβανε ὑπ' ὄψιν ὅτι πιθανὸν δὲν θὰ εὑρῃς αὐτὸν ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὅτι πιθανὸν νὰ σὲ δεσχῆῃ κακῶς, νὰ σου κλείσῃ τὴν θύραν κατὰ πρόσωπον, νὰ μὴ σὲ λάβῃς οὐδαμῶς ὑπ' ὄψιν. Διότι ἐὰν σοι συμβῶσι πάντα ταῦτα, δὲν θὰ ἀπέλθῃς ἀγανακτῶν ὅτι ἀπροσδόκητα καὶ παρ' ἄξιαν ἐπαθεῖς.

Εἰς τὰς δμιλίας ἀπόφευγε τὸ νὰ ἀναφέρῃς ἔργα ἰδιαία σου η κινδύνους ἐπὶ πολὺ καὶ ἀμέτρως. Διότι, ἐὰν εἰς σὲ εἴνε εὐχάριστον τὸ νὰ ἀναμεμήσκεσαι τῶν σῶν πληθυμάτων, δὲν εἴνε ὄμως καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ήδυ νὰ τὰ ἀκούωσιν.

‘Απόφευγε δὲ καὶ τὸ νὰ κινήσῃς γέλωτα παρ' ἄλλοις· διότι δι τρόπος οὗτος οὐ μόνον δύναται νὰ σὲ παρασύρῃ εἰς δύτοπα, ἀλλ' ἐλαττόνεις κατὰ πολὺ καὶ τὴν πρὸς σὲ ὑπόληψιν τῶν ἄλλων.

‘Οταν, ωρίμως σκεφθεὶς ὅτι πρέπει νὰ πράξῃς τι, τὸ πράττεις, μηδαμῶς φοβοῦ νὰ τὸ πράττεις ἐν τῷ φανερῷ, καὶ ἀν οἱ πολλοὶ ἔχωσιν ἄλλην ἰδέαν περὶ τοῦ πράγματος. Διότι, ἐὰν μὲν δὲν εἴνε ὁρθὸν σπερ πράττεις, αὐτὸν τὸ ἔργον φεῦγε. 'Εὰν δὲ εἴνε ὁρθὸν, τί φοβεῖσαι τὰς ἐπιτιμήσεις τῶν ἄλλων;

‘Έχων ἀναλάβης πράσωπόν τι ὑπὲρ τὰς δυνάμεις σου, διπλῶς ἀμαρτάνεις, διότι καὶ ἐν τούτῳ θὰ σχημανήσῃς, καὶ ἐκεῖνο ὅπερ ἡδύνασο νὰ πράξῃς παρέλειψις.

Πλὴν πρᾶγμα ἔχει δύο ὄψεις, τὴν μὲν ὑποφετὴν, τὴν δὲ ἀνυπόφορον· ἐὰν σὲ ἀδικῇ ὁ ἀδελφός σου, μὴ ἐκλαμβάνῃς αὐτὸν ἐντεῦθεν, ὅτι ἀδικεῖ· διότι ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην τὸ πρᾶγμα είνε ὄχι ὑποφερτόν· ἀλλ' ὑπ' ἐκείνην μᾶλλον, ὅτι ὁ οὕτω φερόμενος εἴνε ἀδελφός, σύντροφος· καὶ τότε θὰ εὔρῃς τὸ πρᾶγμα ὑποφερτόν.

‘Απαιδεύτου ἀνθρώπου στάσις καὶ χαρακτήρος οὐδέποτε ἐξ ἔαυτοῦ προσδοκᾷ ὡφέλειαν ἢ βλάβην, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ξένων. Τελείου ἀνδρὸς στάσις καὶ χαρακτήρος πᾶσαν ὡφέλειαν καὶ βλάβην ἐξ ἔαυτοῦ προσδοκᾷ.

‘Εκάστου ἔργου λάμβανε ὑπ' ὄψιν τὰ προηγούμενα καὶ τὰ ἐπακόλουθα, καὶ οὕτω ἔρχου πρὸς αὐτό. Εἰ δὲ μὴ, ἐν ἀρχῇ μὲν θὰ ἐπιληφθῇς αὐτοῦ προθύμως, ἀτέ μὴ λαβὼν ἐν νῷ τὰς συνεπείσας· ὑστερὸν δὲ, ὃς θελον ἀναφανῆ αἱ δυσχέρειαι, αἰσχρῶς θὰ παραιτήσῃς αὐτό.